

№ 1 [4] — СТУДЗЕНЬ

1948 г.

БОЖЫМ

Часопіс Беларуское рэлігійнае
думкі.

ШЛЯХАМ

SUR LA VOIE DIVINE.
Mensuel religieux blélorussien.

Цена
нумару 30 фр.

Адресс рэдакцыі:
Adresse : Redaction, 35, rue de Sèvres, Paris (6).

Падлісная цена
на год 300 фр.

Новыя пакаленінне

Беларускі рух у гісторыі і літаратуры звычайна называецца адраджэнскім рухам. Гэтым назовам выказываецца, што сучасныі стараныі беларусаў не звязуюцца нечым новым, але адраджэннем таго, што існавала раней. Выходным пунктам для адраджэння звычайна прымаецца вілаканікі дзяржавы перыяд і залату пару ў беларускай літаратуры з ХУІ веку. Але тады зашым грамадзкім жыццем верхадзілі магнаты да аристакраты, а сёньня ў нашых радох гэтых людзей нічча, дык які замест мае наша адраджэнне?

Мэта ведамась ўсім: мень сваю волю і незалежнасць. Але хто будзе вартаваць яе? Адказаць на гэтае пытанье: увесь народ, значыць не збліжуя сябе ясна таго залатыя, якое спалучана з адраджэннем; бо народ увесі час быў, а волю меў не засудіць, а нават маючы яе — страшыць. Меў і бараць сваю незалежнасць і волю, калі на старожы народных істарыяў, на кіруючымі становішчах стаялі людзі, якія былі съведамі сваіх авазнякі і чесна ды сумленініх іх выконвалі.

Для нашых дзяячоў Залаты пары пущыноднымі клічам у жыцці быў сказ др. Фр. Скарны: «На сямі для сябе нарадзіліся на съвет, але больш на славу Божую і для дабра грамадзкага». Шмат было такіх людзей, што для грамадзкага добра не шкадавалі нічога. Вось В. Ціпінскі ў «убогае славе маёмы народу свайму услугаю» стараеца быць, не складкучы на гэтае апошніні сваёго грашы.

І не алізікі, але ўсё перадавое грамадзтва, увесі народ меў пазобны настрой. Усё шасцінацца стаўгальдае Беларусь мусіла адбічаць дайкі і крываемы напады эўразыйскіх сілай маскоўскіх цароў, што ніядайна вызваліўшыся ад татараў, скіравалі

на заход усе свае сілы. Базмалія цэлае стагодзьдзе трывалае гэтае крінавае змаганіне і народ ахвярна і пераможны ахвібае гэтыя напады і баражы Эўропу ад тae самое сілы перад якую мусіць баражыцца і сёньня. Нават тады, калі суседнія запрыжыненія Польшчы замесці помочы ўбіла меч у плечы беларускай дзяржаве, займаючы хлебародныя землі В. Кіяства, насы грамадзкія дзеячы не з'яўляюцца ў ратунку свае бакшыцайчыны. Нават у бязвыходным паложэнні на Люблянскім сойме канцлер В. Кіяства Ян Халенец з'яўлявается да караля з малуткі і ўзрушашоюмі заклікам, каб «ея спала ганьбы нам і нашаму патомству», за то што мы нешта занікли ў ратунку «нашае атчынны».

Залаты век, гэта век вялізномарнага дзеячы канцлера Льва Сапегі, які прыкладом напакінці сваіх суродзіцай, што сорамна икі ведаць сваіх правоў, а тым самым і сніх авазняку.

Калі-ж на мэйсце гэтых выдатных аристакрататаў целе і духа начальнікі з'яўляюцца ганаровыя аристакраты крэвы і косці, на маючы таго духа, што ў іх папірдзіні ўжо быў жыватворчы крыніцай, дык гэтыя косці начальнікі абрасты «сабачымі мисам», як гэта вобразна называў, слáдкіх Мялеціка.

Сёмныя не толькі ў нас, але амаль на ўсім съвеце паполі з'яўляюцца аристакраты крэвы і косці, але на іх мэйсце начальнікі вырастасты новыя пакаленінне людзей: — аристакрататаў духа. Гэта людзі, якія чесна і сумленіні віконваюць свае авазнякі. Гэта запраўды лепшыя людзі, — аристакраты выкананія авазнякі.

Будучыні народу звычайна залежыць ад таго, якія людзі знайдзены на яго перадавых становішчах. Згодна з сказам аднаго ангельскага філэзафа

«вісокі становищі народом да віршкою підміл»; дів роди сатварин заманути їх: гади, або арми». Такім армі і більше літні, що чиста сумлення вимоюють усе свєт авізації супроти Бога і грамадити, з якого-би гніву гетьи армії вилазять, ні з того що на високій горі, її з того що на хобі. При гетай народів гаря падчирнує тое, что ідеш ді УШІ-1947 р., працьовит Труман замкау у лісьце да Святыніага Айца; «Я глыбока переканамо, що тыя, якій на високій авізації супроти Бога і грамадити, на змогут викананы сваю авізацію».

- Найважнейшим заданием нашого грамадити є загальні якнайбільші гтьки армії, якій чистасумлення мігли працювати на славу Богу і для добра грамадити». Гета будзе запралює тое ю, що від адрожання пакаленіє, перед яким разгорнена светла будущина.

БОГ-АЙЦЕЦ

«Веру ў адзінага Бога-Айца», так значыння наше візантійна вера. Значыць ёсь толькі адзін Бог і гтым Бог ёсьць алична нашым імя бесенім Айцом. У славіт Пісаніні такі Старога, як і Новага Запавету можна сэнвіць шматлічных чудовищ, сказы, што съвірэжаны башкайскіс адносіны Бог да людзей. Лепіні кажучы, дык наявіт і на башкайскі, бо шмат большыя і прызываўнімы. Вусні прарока Ісаіі ён Бог адзінава да людзей: «Ці можа маші забынна аб сваіх дзіцяці, каб не літаваць над сінамі снайдо лона?; але каб і яна забыла, дык Я абы табе нікод не забудзе» (Іс. 39, 15).

Нікод!

— А калі я, Госпадзе, Цібе зініважу, выракусы, зініважу? Калі я абы забудзе?

Нават і тамі: Не забудус!

Бог сказаў: николі, і гэта Яго съвітая воля і наставінне.

У прыповесці аб страчкіні сыні Хрыстос чудова висказаў Богу: Божку вернасы: малодши сын пакідае снайдо башкай; але ў чужіх краі: трапіць усю свою маенасьць, чысьці і падле такі пікса, як агулані магчымы ўласці. Уканыніні згалацілі, абздэрты, прынікнаны ўспамінай сініх башкайскіс і сініх пастаўніце вірніх тумі, каб бытъ так хоць наіменшым спугто, але жыць падлозку. Як голкі ён пакідае ўсю шляху да рожнах хаты, башка зледзя спасыніроў і Сас выбег яму на спатакіне, кінчысі яму на шыю і цілаваў ѹго, загадаў апрануць ѹго ў новую вонратку і спрайсіні туны банджет з разасыці, што вінчуся Яго страчаны сын. (Лук. 15, 11-32).

— 2 —

Замчына лёгка і преміна віконанча тым ава-

вікі, за якія чакае нагорода і слава, але запралу-
ни арэсткіраты луха, калі стануць і на шанку
Кастусі Каліноўскага, глыблічы съмері ў вочы,
зінчыгі спафіна сказаць: «Выйді авадровы, мой
родны народе! Жыць ў чачасы, жыві ў сва-
бодзе... і не забудзі памаліца за Яську слайго...»

Як-же ладіка ад гетага ідузу тое, што можна
бачыць у некаторых наших эміграційных зінчы-
гах? Да якогу роду старорынку належаны тыя,
што лаюць ўсіх і ўсі, самі падле ѹ падле ик
стукнучы для грамадзкага лабра? Не адражанскі
гэта пікса, па якім яны ѹдукі і да лабра ён не
дзядзякі.

Нельга бяскарні забынца тае наўпаку, якака
выпильва сіністоры. Асабіства было-ді пакалана,
каб узгадаўні нашае моладзі гэтую наўпаку
принікні да сэрца.

нечным шчасцем, якім Ён поўны, тою сваёю
бескансюю любоўю. Німі ўзіде іншага шчасця-
я, як толькі ў Бозе. Дарзіна шуканоў людзі
гэтага шчасця па-за Богам. Таму ў сваій бес-
кансюю любоў чакае Бог, калі адбядзены
грыжнікі назінають свае памылкі і навернічна: Кіка Госпас: «Я жыву і на хому съмері ніпра-
ведніца, але каб навірнічы напрэвады ў сваіх
безбожнага шляху і каб жыў» (Езек. 33, 32).

Добра, але ёсь-жя страшнае місціца вечных
мукай — Нікса, хібаж ян не ад Бога? Зусім
пруха ад Бога, але ѹдукі туды людзі ёсі, калі
параніа супрападзялюнка Богу і аблізаны ёсі
съвітъ прыкамані і не звязаны на нікія ас-
циркі, якіх Бог никому не жалуе. Варта было раз-
бойніку на кракы звязанына да Ісуса: «Спаси-
міні міне, Господзе, калі прыдзіш у Царства
Твае», як Ісус запраза запануў яго: «Заправа
каку табе, сенік-ж будзе са Міною у рабо-
(Лук. 23, 42-43).

Усё вішнікізанане адносінца да наўпрырод-
нага народу і таму людзі не забудзі могуць ад-
чуць башкайскую апеку Бога; наўпраст часам
здаражася, які атчуаў бычым нахта на злосць
нам кіруе нашао долю. На гета траба сказаць,
што Бог ёсьць Башкай на толькі міне аднаго, як
толькі наефікі лепіць альянз, але Башкай
усіх, і кіруе съветам для агульнага добра; Ен
дзепін ведае, дзе ёсьць нашае заправа юнчышча.
Калі хоць трохі Убачыні гэтася кіруйціні, траба
зінчыгі ў інвеснію ўсыць. Калі-ж будзем гля-
дзені на съвет з вінограду нашага чарала, ясна,
што башкайская апека Бога для нас будзе не-
спасыніржаная. На съвет можна глядзені розна:
іншыя глядзіць на съвет курика, што грабежна на
съметніку, а іншыя арол з віннімі славіт лебяту.
Ни трабі, якіх-же забынца, што сам Бог
сказаў: «Мае лукі, гэта на думі юашь. Як мы-
сека юба ўзынта над замілем, так Mal шлях ўзы-
ніты над шляхамі нашымі. І мае дум-
камі вішын» (Ісаі 55, 8-9).

У прыродным народу ёсьць на менш шматлі-
кі доказам Божае любові да людзей і агулам да
жыжных стварэнін. Ніякунікі алкырны апош-
нікі стаёзізміу вінчуюць іх шторас бхіні
на юронім скруку, толькі што мы на іх не зіні-
таем узіг, прычымін сплатніні іх штоленіна.

У міжзоравых і міжпланетных прасторах
ёсьць забойчы для юнчышча касічныя прамен-
ні, але за нас яны не дзіхадзяць, бо атмасфе-
ра, што акураже энталію, іх не пропускае. Тое
самое дзееніе і з ультрафіолетавымі прамен-
німі, што их паганяне атмасфера. Уласцівіні
атмасфера мае пладс усіго іхх 6 км., але далей
прысырванія дадами грубы пласт стратасфера, на юхах 200-300 км.; зінчуючы этакія таўсціні
планетнанага пласты не дзілчаны да зямлі на
толькі шкодныя прамені, але назават міграціі-
спладчаным зоры, якіх, у агрэмаднай колькасні

примітвае да сібя наша земля, аднак дзяляючы
закону церкі, калі мы ўвайхадзімі ў атмасферу,
дак як награвана, што згарыць, астываюць па
толькі большыя ў іх, якія не пасплююць згары-
ці, пазаходзі на зінчы і часам робіць паважні
школы на місціні Уланку. А што-ж было, каб
мы ўсе ляяцімі? Ангельскі слаўні вучоні фізи-
чык Джукаў (1818-1889) так адзначыў агэтым
зінчы: «Міне наўпаку падымі і Уланчынські
кожы разі прынізіні вузінага чулонага Уланжы, якое зрабіў Створца для ахароні сваіх твораў.
Без атмасферы, каторая нас прыкравіва, як шы-
мы, мы бы-бы зінчылі на залісную і биз-
нікадынную бамбардэрскую».

Саман атмасферу ў якую ўсе жывёлы выды-
хавані атрутну пугілікісту, беспрестанку ачи-
нічыніца раслінні: іншыя ённе забраці ву-
галь і частку тайну на будону арганічнай матэ-
ріі, а другую частку чыстага тайну вімілічыць
на панеры. Прандіміналічна адносіні тінчы да
зінчы атмасферы астаноўка візбухі адноўліні
21:79. Гэта тым дзіўней, што адні і другі зле-
менін зінчыніца не забудзі ў апілкічнай сту-
пені, а зінчыніца адносіні візкілі-б-съмері
жывіх істот, у першую чаргу чалавека.

Калі бачым, як з высокіх хмараў часам па-
дае град, дык жыжніна прыходзіць на падумані:
якіх гета было-ничыніца для ўсіго жывога
свею, каб успін відана пары, якака зінчыліцца
ніперы зінчыліца па землі агульнага паветра, пад зе-
нінам холаднага паветра, да грунула на зім-
і. Ласкав Бог і тут унірмаваў ўсі сваімі за-
командамі, якія зінчуюць пару падолі крышталі-
чнага ў пригожы лёткія сініжнікі зіною, або
адробіні камлі ён граздні летам, а іхплю слу-
разону пры паданні зінчыліні зінчыліцца
спуршы паветра.

Біз нашеі зэды і клопутні вада прынікае па
схілах зінчы, зінчыліцца сіні, і біз нашеі
віді і клопутні да гетага альянзінага Уфармавана
землі. Калі часам бачым маленькі, глыблічы
зінчы, зінчуюць пару падолі крышталічнага
паветра, толькі што мы на іх не зіні-
таем узіг, прычымін сплатніні іх штоленіна.

У міжзоравых і міжпланетных прасторах
ёсьць забойчы для юнчышча касічныя прамен-
ні, але за нас яны не дзіхадзяць, бо атмасфе-
ра, што акураже энталію, іх не пропускае. Тое
самое дзееніе і з ультрафіолетавымі прамен-
німі, што их паганяне атмасфера. Уласцівіні
атмасфера мае пладс усіго іхх 6 км., але далей
прысырванія дадами грубы пласт стратасфера, на юхах 200-300 км.; зінчуючы этакія таўсціні
планетнанага пласты не дзілчаны да зямлі на
толькі шкодныя прамені, але назават міграціі-
спладчаным зоры, якіх, у агрэмаднай колькасні

зінчыкім кроку? Труны віліні і маліх жы-
мілілі на прагніце некалькі зінчы, што прыбрыва-
цца разомі сініяўнікі і глыблічы жывічнікі
мі-бактеріі, што толькі астаноўка башкайскія
для жыжных істоты, касы, якія съвікі мінава-
ла падзея.

Да таго назават у самых жыжных арганізмах рост
і перамена матэріі адбываюцца зусім іншымізда.

Спажынанең иңкүй жеке, або не, гэта залежьцىң да наше бол, але пасын спажынанең алайшына дөлж аж да мазмуттаги калып таңбасынанан сыйлаудо аччынан жируга аргамын — гэта албынанын бий наше бол и чиста нарат не найменш съезжасынын. А хиба ўсё гылда перенаны?

Словак, калы мын толык пригынаныннең жыныс дик на кожинок курум уйчым далуу апеку аб нас, напаша Небесная Башы. Калыж настанан уйындым сабе гылда факт, тады нюзомук аччынан да жишилдигиң дәңгечи да пактаса усемчынанын, яки як бий нас не забынане на хийлини.

Айнодынын на моры лютавала стронжинан наильянин. У тэтум честе далыка да берегой айналдууса алайини негизлики карараба. Выхы калди яго, як шынтык, па уйзурманын хвалях. Ус пода-

рожинки, што был на караабы, с жахам чакыл, што вось, вось можа выбын для их ашопшия газдан. Тодыккы алайини негизлики халычына слыбоянда забылтус, бысын на наилепшую пагоду. Задебеленнын падарожинки спыталы халычын:

— Шы ти чога не байшى? Гэта-ж нам патражке съмери!

— Чого я хал башын калы при стырне стайн мой башын?

Яго башын биү капитанам карараба. Гэтин халычына съялгынанын биримдер воруулса га чалапек. Чаго нам эйине трывозынна и лякана заутрашнин дия, калы стырном съялту киреу иштеси Айтек — Сам Бог, наша спраша паастарца башы Яго години даяны:

а. Лей.

Сучасны крыйзыс

Думачын аб крыйзыс, маен на ўсече честе ану толык ягоную старану, якынбай эканычын, иш палитичи. У сапардаудын гытта аниа толькы с праинау трагичных наин даин, лонки старога, пошукум ковага, нейкес вилкесе сунмити іздеу, лүйенгүй с павладынан уйсаки масынчы. За геннын фрагментами, за жыныс излючим асабасы, за падененин блікким нам асабиста, ни візан сапардаудын жаралда тае сунмити; ни бачыны, як чызында саслошения форма праинау дуны, жыныс, як памірде, праинауын ў түлүк, сучасны нам культура и цыблайшынан.

Ци сапардауда ишто на бачыны и не ўлдые трагедия нашын даїн? Есын люди далинзоркөв, цывароды, правильна азынчылачынан ситуация. Але іхни голос мала чутны сирод зыгын падаласында туын, каму патротичн чед и гомаги низжийнин институтта и почуруя чалапек.

З-памырдынчын, пішүнчук у розын моявах, у розын чакшасын съялту, я хале-жынанын съялту над пайдында. А Карела, Кийника, у якын гаворыны на нашуу тэмү айтар, мae наизу «Л'юбопите, ест іспонии» — (Чалапек иштота ни-ведемая). Велми пішүнч, што аб чалапеку, як жынчын чычышы, накіравала на фальшини шлях пошукум на направу на тыны, як траба. Боль, ширинине паказалы, што иш нейк иккяна складын, язде, да замаглайык ризиме погядын.

Задебелине таихини пыжылкыл вайларынан перамене ў жыныс штодденним. Жыныс сяянын делип і лүчүч, чын калыс. И хонь айтар мae на ўсече галубина Амэрикану с ейсаны цыблайшынан, можам да из бең заасынчыргау агадында. Бизумбуй на сучаснын пралетария селдинин жынуу и жадын бысынан делип чымсыз вайларынан стаго-дэлдүүн татуу наиз. Задебелине иштака, ведемасын таихинчын! А гүлчүн, дликчуукчи праес, дликчуукчи агульный широкая асасын, забугчынан розум. Затое труда калып, калы маралынанын паказалы даинопказы поступу ибыла на вайлак узуроо. Веря ў матерено зрабила непатротичн веру ў знанчны разығынан.

Як гэта пераломлайсаны ў чалапеку? Ус сеңерекинанын жиленин накройбаңынна ў направу, як злашсанын практическин и карысынан. Тын азизин, якыннарыста ў таек атмасарес, вызначаңчынан хірасын, адсугнашын тоо, што запён

снарально храмбеттің». Нищчата маралынанын фундаменттү, калы нима нічога сыйнога, пәннага аздапкасаңа ў плошын инглекти. Альметтэ рабицца патротичн, паколькы иш мінкүре аб практиканин старане, ишмакынан белгіліттесрэс оңнан паталыккы же.

З памылымынан адносиндей да прауды жыныс пачало иштапылды, як прыгыккы твар алдо-страганы. У крыймын посты, Занянын маралынанын, ишчеста вилкеси іздалы, дэгизгэршил духов-ваа я далей физиччы — вось даржок, якан алчынчына перед наин; а ўсб пра тоо, што иштура наинку й тихини мела на усеце на ниймээршил дарбо чалапек, а толкы вайкыршынан усб ма-чынынчында алдзин й граммын делял разынчын й поступу гиен-жэх таихин. Ніхто иш шыкүүш чалапек — алзинко, иш ведал, што забылды саб-праудымын зымесчил чалапек. Забылды, што са-малазынанын можа бывынекам на гене разынчынан усб перед бажжом — матерымынан цыбл-занын.

Чалапек гэта крыйму болжы, чын изүйнан коль-касын фылма - хімичных смоласынан. Дөлөв зда-робуу, значчна делял облагра саваланчыланын, ишчолын важнын тоо, кал ус органын целя праца-вали без нахшын. Пачынчы ишчеси инглекти, узуревон азарл, агульные разынчы духовхе, — ўсб гэта дэлжиний й складынан чакырдаа якынсам алдзин, ий нимен важнын (кал ии болсын) за старану чиста физичене. Биз геных сномасынанынчай катогори бекарычнын, ци нет никдимин булде таихинчы поступу. Не наизын таихинчын, физиччын й хімиччын дадуун нам ма-ралы, заруба, разынчук пысакынан и нэрэвийн, пачынчын бекарычнын. Ни толкы физика в физиччынчай хай булуш азынчынан ўзгадаванын, траба пакинчын наилежнаа мөдөнлөш чалархар, пра-тамын эстистиккэйдэгиден.

Ачашчанасын, ишкенене на найбогынай кары-сын й вайкыршынан даянил да спидицизаций, зижужакчын и абиңкүйбакчын агульных матчынчын сабасынчын азилмак. Жыныс-ж само иш ведале такосынанчын. Иш прымушын алдзинкүйч ишлэгдэгтаванынна ўзаршынан чуукой ёй дэлжиний.

Дык ніколык на можана асташа бай сыйнаныз ий бий людлей, якын вытрапоруузынан сыйнаныз, пры-нансие найбажнейшийнан ўз их.

Дэгизгэршил наиндын ведемасынан аб старане физиччын чалапеку вырасынан велим высока. Траба алак сказаш, што таин, велим простын, ханы й азасынчын ачашчанасын пытсанын, як сказаш: зайдэлсэнчеси пынчынан, якын шилк чуччан мозг эд думчы? — яны да синяя нам ишнеджийн ийннариацыйнан. Ахтота риңүнчүүн аргамын чалапека с машынчынан. Калы єсмэн тутака аләнгелдик, якын на траба забынчынан, што й ролсенин велим гылакин. Чалапек можа ишсумерна болын паду-жаны, чымсыз выходилда-б с матчынчынчын ягончынан чакшасын, адсугнашын тоо, што ўсб разумеен.

— 5 —

Незалежнаа за прыроднаа аларонасын, мож-из павлишын инглекти пра помчы праши — прывачык да думанын, спасынчыгау, нутраное хысынчынын. Затое перахо, күти да новых образуу хынынчынан, шматлаки перамене разынчын образуу и перакынчынан, наелкан паглыбленин, наиз-лассын да натуту — ўсб гэта синие разынчын инглекти. Можна болы-б дада, што заштат спорта, лишен багатая наяк да пакидын алгемин съязын на духовых россы. Адига толкы инглекти мала на тое, кал стварийн веду. Навуковая праца, доследи замеканы на толкы ал разуму. У якынчы часын яшынан пынчынан ишнүү, ишни — ишнинчыннан иправындуу дүх. Толкы алабакосынан можжан пайсанчын крыймын адносинде да мэти-психик, талепати, шостага органын пачынчын (К. Рышт). Траба прыслын да ишсүнчүү, што ёсын чынчынчынан чалапек. Забылды, што са-малазынанын можа бывынекам на гене разынчынан усб перед бажжом — матерымынан цыбл-занын.

Чалапек гэта крыйму болжы, чын изүйнан коль-касын фылма - хімичных смоласынан. Дөлөв зда-робуу, значчна делял облагра саваланчыланын, ишчолын важнын тоо, кал ус органын целя праца-вали без нахшын. Пачынчы ишчеси инглекти, узуревон азарл, агульные разынчы духовхе, — ўсб гэта дэлжиний й складынан чакырдаа якынсам алдзин, ий нимен важнын (кал ии болсын) за старану чиста физичене. Биз геных сномасынанынчай катогори бекарычнын, ци нет никдимин булде таихинчы поступу. Не наизын таихинчын, физиччын й хімиччын дадуун нам ма-ралы, заруба, разынчук пысакынан и нэрэвийн, пачынчын бекарычнын. Ни толкы физика в физиччынчай хай булуш азынчынан ўзгадаванын, траба пакинчын наилежнаа мөдөнлөш чалархар, пра-тамын эстистиккэйдэгиден.

У хысынчынвесте наглядем шкаке зиявича, синий амал, што нам низразумылар. Сиянчын у хысынчынвесте на нийдэрзумынчай, а найбогын стойкай характерын и моншия волж. И сапардаудынчай алдзин. Жыныс-ж само иш ведале такосынанчын. Иш прымушын алдзинкүйч ишлэгдэгтаванынна ўзаршынан чуукой ёй дэлжиний.

Дык ніколык на можана асташа бай сыйнаныз ий бий людлей, якын вытрапоруузынан сыйнаныз, пры-нансие найбажнейшийнан ўз их.

Дэгизгэршил наиндын ведемасынан аб старане физиччын чалапеку вырасынан велим высока. Траба алак сказаш, што таин, велим простын, ханы й азасынчын ачашчанасын пытсанын, як сказаш: зайдэлсэнчеси пынчынан, якын шилк чуччан мозг эд думчы? — яны да синяя нам ишнеджийн ийннариацыйнан. Ахтота риңүнчүүн аргамын чалапека с машынчынан. Калы єсмэн тутака аләнгелдик, якын на траба забынчынан, што й ролсенин велим гылакин. Чалапек можа ишсумерна болын паду-жаны, чымсыз выходилда-б с матчынчынчын ягончынан чакшасын, адсугнашын тоо, што ўсб разумеен.

кі, викривало культуру інтелекту. Імкнені не да каркаси, да багація робіца їсім і ўсім апрайдла. Такі ситуації даводзілі да вильвіча сашмаль, што натуралізм для нас, што у вильвічны сядзінь людзі толькі дурні. Іншыя, які, скажам, траўбіло-бы сказаць, скрашоства пашанам. І славаю. Астасочніца забусана ў этай атмасферах, чалавек пачинае не да прымкніц і не ўзўле іншую матчыне рэчысцасці.

Бязыходна ўжо трагедыя будзе выснай, бясспріні, што праца — гэта наўядлікша зло. Можна думкі, што ушель наш постук наўкі-наўкі за таго, каб ніхога, а прынамсі наўмені рабіць. Другая трагедыя, што чалавецтву не пададзена «надзея» іншага, як таго, мешчыні будзе прыні. Я болыш грошу. Надзея — малгушы здзейнік пры вучобе дланарублення да новых умоў. Баганіце не будзе заміна. У тых, ці іншых імкненіях адзінкі. Заміна ў баганіце будзе варожасць да аскрэзлізія і консерватызму, якій будзе поруч з багаціем.

Уесь склад нашага жыцця такі, што яно не падтрымлівае інтынгуальнасці адзінкі, а загане-

ле ў туго, ці іншую форму. Да ад'емных старон сучаснай школы, абмінчыкіх злеща цусім не-матчыма, належыць тое, што лініе рінкі даці мусіць уваходзіць у формулу. Німа што казань бы там перспектывах, якіи рабіца вельмі акульальны, калі дзеши ад першых дзён будуть уста-дубовіца ў грамадзе без хатніх атмасфераў. Калі й будзе тутака натуралізм падзор, якіх ні ў добром значэнні папініць.

Усё гэта, можна сказаць, адзін вілкі грэх проці натуры. Біблійная помста разлізуеца за-лежна да абстайнай і матчынамасці. Тутака пом-ста праўляеца ў тым, што цёк, разлон жыцця стафес. Глебе ізязі...

Весь дробная жыцця думак з кнігі Каррэла, ахвірнікскага звончага. Як-же ладіна пазеі апошніх гадоў панявядзяло виснавы аўтара. Кнігі яго — гэта крак адукацыі чалавек, які глянуў грошы праўлэсе ў очы. Выход з сытуаціі бачыць на ў поступе шыбілізаціі й тэхнікі, а ў старых працах, даўно веданых і таму недавін-вавых, як трэба.

С. Г.

Хрысьціянства і марксізм (да пытання сучаснай ідэалёгіі).

Хата на нейкі час прышлі вясенныя кільчи, адзін і нацелей пісанца на менші построе змаганье, змаганье, на сімёры і жыжы за так званую засконную культуру; гэта змаганье ізгэту. Ізле бірацца веры з заборажжем, праўлэсе зламкары з не карыкатураю «пластуновай лэмакра-шыбі», хрысьціянская самілізм з марксісткісцю.

Каб уяніць рознын паміж хрысьціянскім і марксісткісці скветнагарадамі, туці паразо ў сксматральнім супаступленні галоўны праўлэс хрысьціянства і прыстайнейшыя яму выдумкі марксізму. (Пар. В. Фалькен, «Ірмынны сацыяльны ўзманік»). Від. італ. Marietta 1946 (LIV-LVI).

Хрысьціянства

РЭЛІГІЯ.

Найбольш блізкі і шахотны адносіні між чалавекам і Богам; дасканалае пасрэдніцтва да адасістага і грамадзкага узыншэння; познанія да рога да забулення.

БОГ.

Ані Бог, ані нічога боскага ні існуе, ёсьць толькі матэрыя, што існуе сама из сібе (матэрыялізм, метафізіка, ідэалізм).

У матэрыі ёсьць вечныя нутраныя супраць ўласнай прыродзе: пасытнічнае — пагатычнае, тэза — антитэза; і гэты ёсьць прычына разві-твы і прогрэсу (матэматичны матэрыйлізм).

СТВАРЕНІНЕ.

Сусъет стварыў Бог зь нічога, наўшыўшы шым актам разуму і любові. Свя. Тамаш Акін-

Марксізм

РЭЛІГІЯ.

Опію і ап'янінене душы (Ленін), што ўжы-пакоі багані для гісту і выкарстоўвання людзей бяднайшых класаў.

скі: «Бог ёсьць прычына усяго існуючага праз Свой разум і волю».

Тым самым актам стварыў Бог чалавека на Свой абраз ў падобенстве і да юму ў пасагу раз-зумную і несымротную душу з разумам вольна-ю вільно і адказнасцю за дзеянні.

а варшком чалавечца ёсьць прылётэрыйт. Чалавек прымучаны да абмежаванага сталаага парадка і аличансія вільзінанія скіраваны, каб дакашь з сібе прану, біны праудзінага і спакойніцага. Усі заслансілы чалавека, як думка, разлігі, веда, мастанні — звалішні да тых эканамічных зле-мятаг.

Гісторыя чалавека пакрывяна з эканаміч-наю прыкметаю (гісторыя эканамізму). У экан-амічным змаганні чалавек можа быць выка-рыстаны падобна, як электронны акумулятар. (Ленін).

ХРЫСТОС.

Другая асока сів. Тройны, прадзвінна Слов-ца, што ў часе ўчылавчыліся для адкупленія людзей ад першароднага греху.

Навінка, але адначасна забравольна і Узыншаная ахвіра.

ПЕРШАРОДНЫ ГРЭХ.

Пернапачатковы акт гордасці чалавека, якім ён жалуя стація роўны Богу, ведае заб-ро і зло. Выход із стыну ласкі і справядлівасці.

МЭТА ЖЫЦЦЯ

Імкненіе да ап'яніненія засмечнага збу-зельні, каторое ёсьць поўным і вечным чыслечам і карыстальнікам з Божае ласкі і прыбліжэніем у Божай прысутнасці. Да ап'яніненія гэтые мэтні чалавек падрэхтуеца працэ выканаванніе Бос-кіх прыказаўнін і подзілі правоу. Запрадыніллю людзкіх правы ёсьць толькі адбіткім боскага права.

Бараньба кіясаў уласцівай эканамічна-му чалавеку. Наўбітніе законічане разныніль-нудара супрапанісці, уласцівай для саме-хаты. Зудар будзе патокі вільзінаніівіці і вільзінанія, паколькі гэтын інтэрэс шылмленіі вільзінанія з істотным нутраным правам жыцця. Удача зудару паліга не існіте звязаў край-насціль, але на перамозе, якую збліженне вы-творнічыя працэраты, на якога захадзіцца працэ зміншчыны буржуя. Тады будзе вечнае звінне чыслече, які вынік засмечніванага, разлекаванага, калоксціўнага жыцця, што пач-не разлекаваша ў напрамку чыстага чутага аўтаматизму.

ПРАУДА.

Згоднасць разуму з абектыўнай рэчысцас-цю. (Сів. Тамаш Акінскі).

Правдай ёсьць усё тое, што пралетарская сумленніе ўважае за праўду. Памілай і аблі-мам змілікенія ўсё тое, што з гэтам сумленнем не пагаджасця.

ДАБРО І ЗЛО.

Дабро — узделічанне ў Божым бімі прыпамбіванных сібе да Бога — першыбывае і аздыне кропыні Усіліялікага.

Зло — абліжаванне ў бынцы, настача даб-ра.

МІРІ ВАІНА.

Мір або супакой у сівеце — гэта узделіч-ны трывалы парадак, якіх нікі справядлівасці, узлагарода за пачын людзям добрае волі. (Пар. Ісаія. Евангельле. Тамаш Акін.).

Дабро — ўсё тое, што ў сваій дзеянісці прымусіць пралетаря, згодна з сівым класавым сумленнем. «Усё то, што служыць да барысікіяў і звязаныя з гэтым працэратырт ёсьць доб-ра». Зло — усё тое, што ад буржуя-багачу.

Дасканалы супнай, поўны мір і шчасце асяльтны толькі ў надпрыродным свеце, като-ры ёсь ахаваны мэты разумнага сатварыння. Мір ёсь адным з плоду Духа Святога: «Іншы Духу, любу, радасы, мір...» (Гал. 5, 22).

Вайна, як наине чле-ло ёсь толькі тады справядливай і дашучальнай, калі възлеца пра-вашаючыя дашважаю узладаю і калі спра-вядливыя яе прычымы і эты. (Абарона). (Аўгустын. Тамаш Акв.).

неабходнай і бязлітасной грамадзкай вайны. Да-ржаўная вайна дапускаеша ў патрабе абараона прадстаратыту супрана буржуазы. Ленін: «Мы не в'язлемся памыслістамі. Было-бы бязлітаснай ам-біозіа да вайны, каторая карысная для рэвалюцыйных інтэрсаў». Трэба замініць імперыяль-най вайны ў грамадзкую». Бухарын: «Мы за гвал-там, бы не ёсь злом, але савіцтвасць. Трэба будзе ўжыць сілы супрана буржуазіі і тады, калі на будзе занеды з ног». Радзік: «Пра-лётар-ская разьвітасць ў кінецтві мусіць стацца кра-вайной». Канстытуцыя 1920 г.: «У часе капіталіз-му грамадзкая вайна, энгажанская і склада-ю аруж-кам у руках ёсь спраядливым і павінна ахва-шы ўсю Еўропу». Торас: «Мы з халоднай кра-вайной і скакойнай чакаем вясеннага закалоту».

ЦІРПЕНЬНЕ.

Справядливая кара за грех і ўзвышаны шлях уладсканалены і алкульмены.

Цірпец — значыць ісць съедам за Хры-стом.

ВОЛНЯНСЦЫ

Воля чалавека, якакія выбраўши добро, пры-стала Бога — бесканичнага Добра. Найвышэйшая вольнасць — вольнасць немагчымасць гра-шыць. (Сын Аўгустын).

Акт розуму ѹ любви, панаванне над сабою самім і акхвіа за самога сабе. Німа вольнасць без акхвіи і любви. Выбіраючи не ўзвыльненія, але няволю пізкіх гонаў. (Сын Аў-густын. Тамаш Акв.).

Датарнаванне саміх сабе да неабходнай канечнай і звязанай вынікамі практэстскай мэты. Правы ўзыманы ўсёлкія: скропа: маны, под-ступу, глуту, крыні і г. д., якія видуць да мэты. (Профабрэйскій). Ненавісць да аплюшне-сту-пен супронікніцьмовінг. Канстытуцыя 1918: «Савецкая распубліка абічае вольнасць толькі працоўнай класе». Ленін: «Пра-лётарыят нарыстае з дзяржавы не для саме вольнасці, але каб мець верх над праціўнікамі».

З гэтага схематычнага супаступлення некалькіх асноўных прайдуў, бачымо, якай працэсць розныя мір хрысціянствам і дыялектычным марксізмам. Даволі задуманы на адну хвіліну, калі пераканацца, ік пагубнік възлеца марксізм для фізічнага і народнага жыцьця чалавека і для культуры. Ен вынікушы Бога з жыцьця чалавека, ажыціўши веоче жыцьцё, несмротнасць думы, прынцыпы этикі і нараді сілаю ѹ гватама раіне да вайны разумную істоту — чалавека, стваранага на абраў і падабенства Бога.

Дык ни дэя, што ў тых краінах дзе гэтая несічышчанская філізофія прараба завалоданы жы-цім, жыцьцё стала горкім, дыкім і жудзісцкім. Там съвет замініца ѿзвірынен, у якім дагу-тсуе парадак, пакуль будзе забвізданія калючымі дротамі лігеры-клеткі да прыгантнікі-дагад-чыкі «новата парадак» ў бланумі жалезнімі каэрзані ў руках, каб ушучаваць двуногіх звя-роў, а над імі цэль съыг ўяч лепш узброенных і лічейшых прыгантнікіх.

а. Ч. С.

НЯУМІРУЧАЯ ІДЕЯ

(Післярнічны нарас).

Німа на съвеце такое ізлі, супроць якое не падымаіся-б варожыя галасы. Тамаўніца дай-нага, што й ізлі рабітніческая еднасць (Уні) на Беларусі мела і мянеяла варогаў. У гэтых на-мінаўшчыні аргументам супроць Уні было і ёсь-цы шверджаныне, бышам сама ізлі Уні звягула-що

чужою выдумкою, стварана выключна на шко-ду для Беларусі і Беларусь.

Варты толькі раскрыць старонікі нашае гісторыі каб увачаваці пераканацца, што падобныя думкі могуць выказаць толькі або зусім не зна-ючыя нашае гісторыі, або выключна із злоге волі.

Не ўважаючы ѿ дыскускую, падамо жонено

фактаў з гісторыі нашае Царквы, хай яны гаво-рашь і съведчаны самі аб сабе.

Хрысціянства пачало ўвядзіцца на Беларусь ішча за дубоў да падзелу Царквы, які афіцыйна-шыцца стаўся толькі ў 1054 г. Значыць, хоць і пры-шало да нас хрысціянства ўзядоміні абрэз, але ішча тады, калі Хрыстоў Царква была непа-дзелена, таму з самага пачатку хрысціянізмі Беларусь прызначала надсабою змехураўшы Рым-скага Апрахія і яго бы ўспышыўшы на ба-гаслу-жынскіх, падобна, як гэта было і ў самай Візан-ты. Насыла падзелу Царквы, Беларусь ішча-лоўчі із ахвое поспуск Рымскаму Апрахію, бі сам разьвіз забыўшы кірас у той час, калі Кіяўская мітра-полія, а ёю разам і Беларусь раз-зварала зношыні з Візантыю, самаўпала вы-бралася Ізарына на кіяўскую мітра-полія (1051-1055). Таму, самаўзашумела, што акт ад-лучынчы Візантыйскіе Царквы не адлюструја да нас. Папская дагматэка, вымыкнуша ѿ Канстыту-ціяном, патрэбна Міхаілу Керуляпію, апразу-и-шаскула ў Кію і тука была прынятая з усім по-часцім, а з Кіна вирнулася ў Рым.

Аб лучынчы ў Рымам у далейшым съве-щаны ізбільшы факты ў 1089 г. па загаду папы сіні. Эўфра-ІІ на Беларусі пачалі съвітаваць съвіта перанесенны монішчы сіні. Мікалай (9-V), якога грекі на маюць да сініх. У 1147 нашы спіснікі, разам з украінскім, абрываю сабе бы-згоды Візантыі мітра-полія Кіяўскіх Кііма, і са-мі ба-гаслаўчыні яго монішчы сін. Кіімата па-ны. У гэтым самым часе праходзіла пан-сія паслы ѿ Кію і наадпарат. У 1180 г. гма-лен-скі кіньн Раман Расійскі-мей у сваіх школ-лах настайшай «егрэку і лашні». Сын Кіры-ла Тураўскі († 1182 г) у сваіх казанінках пах-вальна адлічваша да наемніку ап. Пят-ра; літаратурна краткыя амі прынесьва настав тай-тор, як «Пахвальнае слова Кілімуту Рым-скому». У 1186 г. польскі кіньн Валадзі-мір дае дазвол каталіцкім місіонеру Мейнігару для хрысціянізацыі Латышоў. Поль-скія кіньн наауглі быць засядаю тады прыхы-настроены на Рыму і Захаду, што расей-скія гісторыкі іх прыклад «европейскім», а тургіскія былі гэткім іншы ѿ большай ступені і настав западній лацінскі абраў, што яшчэ замілі місіонерамі пасланцамі апостала Святаполка, Тураўскага кіньн, што мебу-ры сабе лацінската біскупу Рэйнінга.

Яшчэ на пачатку XIII в. на Беларусь адчу-ваша монішчы звязаны з Рымам: сін. Ізарыка Смаленскі († 1238) быў «фрулем рымлянін», сін. Парафеска, ігумен. Польскія, перад пагрозам та-тараў едзе ѿ Рым і там памірае († 1239) у аброз-лі съвітасці. Гэты час агулам амачаеца пры-гожым узядомілі рабітнічага жыцьця і даў нашай Царкве найболышы лік съвітасці.

Варожкі адносіны да Рыму старалікі пры-чэпіліца мітра-полія - грекі якіх ў XII ст., да іх дзялнісць разыбалася аблій тымі-хылі-настрых усходніх славіні да грека, якікіз-надзівічы съведчаны uses гісторыкі. Старыя грэцкіх мітра-поліяў узялі ѿ ба-гаслу-жынскім гра-бусу мову на месце царквио - славінскай, і астасілі біспіцідзіямі; візан-ти, што вучні і насыльнікі святых братоў Кірыла і Методія мелі большы ўплыў і ленны грунт, чым мітра-поліяў - грекі.

Ад палавіны XIII ве-кі палітычнай аbstы-ві-ны змяніваша та паважна, што прыхыльнасць да Рыму і Захаду ѿ нас звязаны: па іх мейсцах з'явіліся вароки настрых. Галоўную прычыну гэтага была кривавая дзеяйніць кірасаў, і ад гэтага часу зъяўляючыся на Беларусь Правасла-вістэ, ад часамікініх пісьміцаў настрых і Правасла-вістэ Царквы ѿ на палекані ўпыш-ці і Правасла-вістэ Жымудз. Палікі выкарысталі гэты потым на школу для сям'і жаме-ж Правасла-вістэ Царквы.

З часам палажэнне пагоршывае яшчэ ў тым сенсе, што правасла-вістэ пінгті пераносі-шы зусім з Ківа ў Маскву і стае паслушна прыкладам маскоўскіх пільні. Страбон Б. Кня-зі Гедзімін у 1317 г. унезалежніці ад Мас-кім дубоў на трымалася. Калі прыхыльні да Уладзі-міра, ён панайле спробу Гедзіміну; у 1414 г. скіліе Сабор правасла-вістэвіх ерахду ў Наваградку, на якім вымірочы наедзялжна мі-тра-полія Гіркота Чамбака. Калі яшчэ больш унезалежніці ад Масквы і вымірочы ад папа-да кріжыму, ён пераконава Чамбака прынці-ць рабітнічы.

Спачатку Чамбак быў рабітнічы наст-строены да Рыму, але ўкансіі аглізі і з ве-личнай долетамі, у 1418 г., спыніўшыся на Сабор у Канстытані, едзе ўпрастру на Рым і там, у лютым 1418 г. на руки папы Мартына V скла-дзе прынесці ад іх ўсіх Правасла-вістэ Царквы Вялікага Кіяўства і слыхнусі урачысту Літургію ѿ бязыні сін. Піतра. На жаль, хутка пас-львіўскія кіньні ўзялі ў 1419 г., а Ві-таў-скія, заняты іншымі спрабамі, на ме калі да-вескі да кінца распачатве аўтаноміі. Аднак сям'я ізлі рабітнічай кругі і здабычы сабе ўско-дзілінгую. За сваю прыхыльнасць да Ўні смаленскі піт. Гарасім мусіц заплаціць жы-цім; Свідрыгайла ѿ 1435 г. спаліў яго на ка-стры ѿ Віцебску да алабы да Уладзі.

Некалкі гадоў паслы гэтага тэатае прапра-ві-ши звязаны з Рымам. Там съвет засяда-ло на съве-тністні Саборы, першым заплаціць жы-цім. Саборы ѿ 1435 г. спаліў яго на ка-стры ѿ Віцебску да алабы да Уладзі.

падіснання 6-7-1439 г. акту підписанням між Зах. і Усюднію Царкою. Побач Візантійська патріархія мітр. Іоасаф Кілкіс і єпископ Руслан підписавши акт Унії в умні білоруських православ'яних епіскопів. Пасху тігата мітр. Іоасафа зде У Кілкі, де яго спіткалося з усіма належними почесностями. Альту еле на Беларусь; тут також яго чрецьми призначено святі мітраполити. У Менську і Смоленську рукохуту їму саме пішовши. За то, калі мітр. Іоасаф візьміти до Смоленська, а із Смоленська візьміти до Беларусь.

Але і гэты разам Унії ні добра было служжа-на праиснання на Беларусь. Шмат на гэту зляжала-ся прычына, але найважнейшыя быly ты, што сам В. Кількіз Казімір быў у ніядных аноніснах з Рымом і виступаў супроні Флэрентыйскага Сабору, а найгорнішы градаром Уніі стаўся Віленскі рым - кат. біскуп - пальк Матей. Хочь і падтрымав Унію Смоленскі князь Юры Ленінівіч, аднак спіткалася з усіх боку такіх ма-гутных ворагаў на самы начину святога ісманівія, яна не амогла добра Утварыцца.

XV ст. ува Унії Зах. Эйтрапе азначенча ўлад-кам рэлігійнага жыцьця. На Беларусь падаражанне было лешашы. Но грунте рэлігійнай заніпаду ў Зах. Эйтрапе ў XVI в. паусте цікава плюбі-роznых рэфірматарскіх сектаў. У альбіні гэтые рэфірматары, народжавшыя католіцкія рэакцыі. Трызныскі Сабор прымае імі ряд важных па-стапаноў і на рэлігійнай арене віміраноў підзяд-на зарэгістраваны амбіт. Але у гэтум-же часе Праваслаўная Царква на Беларусь У саім упаку наступле што раз да лялей. Праваслаўная цікавітоста ў XVII ст. завялі архіепісцапіві сім'і мітраполіту, што Царкви знайдзеных у тыхіх зем-бідах, у якіх бы насколкі дагэтушы, аін хуб' у прымышанія ні будзе. Ня мейтися тут апісаны гэты заніпад, але досын будзе сказаць, што калі на Беларусь злыўсяі рэфірматарскія секты, дык амаль усе беларускі матнаты і шляхта кілкіс туды гурмам, пакідаючы саі «Праваслаўе». У самай толькі Навагрудчыне на 600 выдатных бе-ларусіх роду, толькі 12 аставалася працістаду-тум. Тут нось і моея піначатк таго спірнізання хады рэнтаніцца, якую так настакна апісці Смат-рінкі ў сваім «Гірнозе».

Культурнізмным пунктаам барацьбы за Унію, была сім'ерць са. Елафата Полянскага 12-11-1623 г. Запірэдні згулунае дзеяньне кропі сім'ятычнічнай — піністрація на Унію на-тавіт іхонам забойцы. Нават сам Нігуз Вóйку, што наібольші дзеіні падрхтонну забойства, на толькі стае уянікам, хоць і асуджаны на сім'ерць, але і саму сім'ерць з съягом пакарою пры-мае, як пакуту за свой злачын. Самы зауважны пі-нарвікі Уніі і аўтар «Трасанс» мітр. Малес Смат-рінкі, хоць і знаходзіцца ў міжчасе дзялка за межамі Беларусі, також ў 1627 г. прымае са. Унію і стае яго гарані і аязвіжным абфоронам. Не будзем заіміца піларвізіонізмам падзе-мі, съявердзім толькі факт, што рэлігійна Унія, як форма славянскага рэлігіі стае агульным бе-ларускім перавынананнем, азіячанска белару-скім рэлігійным дзеячам робіць падажды-шычынаецца піларвізіонам. Тыя-ж, што аэстюнча ў

Праваслаўі, шукаючы помачы звонку, пачынаючы алівациі на Москву, якія ўжо ад 1589 г. мае свайго патріарха і набірае вялікое агрэсіўнае сасы. Гэта ўсё пасыла акту Люблинская унія ад-бываеца таіхуты, што Беларусы рагам ста-новінка перед нелькімі пагражанічны фантамі. Трабы бы было недаследна шукаць ратунку перад хады ачынаніялішчі і з Захаду ў із Усходу. Тады вось інду ажыас ізраїль Унії, ікав-і захава-ва Усходні аброд, але прынадае дзялох захаде Царкви і гэткім парадок пазберадла б Москву і Варшаву іх прынадзіць да Беларусь.

Кінны Кастусь Астрожскі адзін з першых застывшчыцаў над гэтам спіравао 16-16-1593 г. піш діст да Берасційскага епіскапа Інніша Наше, назначычын галоўнымі пунктам Уні. Бела-рускі і Украінскі епіскапізм з савною боку ро-біча часты звязы і пірады, шукаючы рату-ні і камічнікою доходзіць да перакінанія, што імінна шыцца выхаду; каб ратаваць народ, трэба пайскі сіледам Флэрентыйскіх Уні.

Польскі рэлігійны і сім'ечны дзеяч спа-чатку вельмі спірною адносіні да Уніі, піз-же не бы тайніе думкі вінсарыцьце не для сваіх камібінаніяў. У вініку ўсюдзі тагата ў ре-шце ронг пасыл зоўхіх перагарод, нарады, старанні і тайных ам яўхім засэду ў 1596 г. дайхідзіць да ўручыстага падіснання і прага-лошанія рэлігійнай Уніі на Саборы ў Берасці.

Супроводзімай аспектам за гэты час так-же не быўзейдзічай. Мік імі зізніўся, абра-жаны ў сваі матнішай амбітні князь К. Аст-рожскі; дайшыцца розныя тайны і пінкі вы-сплыніці маскоўскага цара і патріарха. Нават сам Візантійскі патріарх зізвініў, што якія кроў пілілісь з Беларускага Народу. Найбліжы не-бідах, у якіх бы насколкі дагэтушы, аін хуб' у прымышанія ні будзе. Ня мейтися тут апісаны гэты заніпад, але досын будзе сказаць, што калі на Беларусь злыўсяі рэфірматарскія секты, дык амаль усе беларускі матнаты і шляхта кілкіс туды гурмам, пакідаючы саі «Праваслаўе».

Царкве становіцца ёзуіты, іншы-ж злыўшчына з гэтам мэтава на Беларусь у 1569 г. Нажаль да нас прыходзіцца ёзуіты палкі і сіві дейніснасць, сышыці візучы а піларвізіонам. Прака ёзуіт-хутка прыносіць намічаныя вынікі. Сэкты, якіх тады нарахоўвалася на Беларусі болыт 70, зі-ваючы адна за другою; адыбываючы масавыя пе-раходы ў рыму - католіцізм, але зінчанска па-чынаеца піларвізіонам. Тыя-ж, што аэстюнча ў

із сумесна з украінцамі ўтварыць свой Натры-прахат для Віл. Кінкі.

Пабачыўшы гэты факт, палкі перакінуліся з становічыца прыхільнікаў у ліхтар лаборні-каў Уні. Дайшы да таго, што кароль Жы-моніт III не дазволіў у Речыцаслаліті абес-піш дэктэр Апостальскага Пасаду з дні 7-11-1624 г., які забараніліся вернікам і духовенству ўсюдзінага абраду перайхадзіць у лацінскі. Аднак беларускі біскупы не злінірваліся Узлаганыі за абарону сваіх праўну і добра Бела-рускай Народу.

Што да саме разлігінае барацьбы ў гэтым часе, дык треба ў сюбо аб'ектыўнасцю сым'ер-ліні, што яна хоць была запраці, але ніколі не была галоўной да таго абразу, які малююць расейскі гісторыкі, стараючыся апрацоўніц тую жалкіню барацьбы, якія забараніліся падчас кіаскіаніі Уні. бо-г у Речыцаслаліті на быва-ло ан Сібіру, але таго жорсткага адміністраці-нага расейскай сістэмы, якім карыстаўся цар. Да таго нелькі забыніцца, што зразу пасля аб-пінчанія Уніі, які на Беларусь прыняхтысіа без пікнікі засынірі і толькі под ульвамі замеж-ных інтыргаў распісчаліся змаганые некалькі год пасля, калі бізь проблемы настая супроні марыланія ўпініхм элементы.

Калі інш чын і цінер у некаторых кругуках мож-на стрынгі зікі, бісцым Унія мела больш ма-сцот да пілініаніц, дык на гэта треба скла-заны, што хіба толькі палупат, якіх віхавіз-У Москві, можа пазігарыць гэткім закім. Белару-скі Народ ціхам 243 г. Яноў гутам сім'есток і па-нік懈 пілініанізм не дайшоў, а за то Сма-ленічані, якія на гэтым сім'естоку наступала, аз-рэзісівізіанія да спірнанія ступені. Не ад ручі будзе замекі, што Праваслаўная Царска У Польшчы за 20 гаду снайто аутакефалічнага ізінізіянаў зіпраўляліся спадлініваліся ў некаль-кі разоў боды, чым Унія за 243 г.

Пакуль Унія была на Беларусь, дык ані па-лінізація, ані русификацыя на былі стрын-гі, бо беларускі рэлігійна жыцьцё ў юнініх ве-рэзвізіоністів захоўвалі беларускі характер. Не зінчанікою на віцэшчу спілківуючую част-ківа епархія, на віцэшчы ѹзідзілі гавары-асіяліці піларвізіону, піларвізіонізмам, піларвізіоніз-і, інтыргі чаргавіліся адні з адрогіні. А ў 1938 г. дайшоць да таго што па загадзе паслеката пілар-коштэ - Бірзакаша зачыталі ўніціку царкву ў Угрынічах разам з Найсынечайшымі Даром - архіканалі самога Христы.

Падчас першага бальшавінскага акупані-тайна быў утвораны для Беларусі Грэка - Ката-ліцкі (Уніці) Эйтрапат, але падчас імпері-е акупаніі ўзіраліся амнія, піларвізіон, з прычын злос-ных інтыргаў, зігніту трагічна з рук імп-е-ціх К. Д. ў сінекі 1942 г.

Аднак супроні ўсіх варожых сілі белару-скія ўніці ізміні жыле і нікім ворагам не аз-дымыць.

Сілен

князь кацярка,

Галаву можаш зініць,

Ня скуш толкі дум ланнугам.

кака Я. Купала. Тыльбільш нікто на скые белару-скія рэлігійна справы, бо гэта спраўа Божая.

Хоч і кароценікі гэты нарыс, але выстар-
чае на тое, каб убачыць, якія глябокія карані
мі мінношкіні і образлівымі словамі, бо якай з
гэтага карысць і каму? Лепші выказашы пази-
тыкаю праца на карысць Беларускага Наро-
ду, хоць ў гэтай ступені, як уніцікія сываты,
бо час і abstavіны сέньня гэтага вымагаюць ях
усях больш, як калі.

а. Леў Гарошко.

Старабеларуская калядка

Каб дашь прыклад старое разлігінае уніці-
кае творчасць, наладё бія лінскіх змененій адну
із старабеларускіх калядак з канцы XVIII в., якую
зінайшоў Юры Веранічак у 1923 г. ў староні-
жкім службішніку, і якай, паводле яго думкі ме-

У Бэллеме, убогім доме,
У Іесіові і Даўдівым,
С্বарыцьце ніне лінкікі на сене;
Воз і альянт гроцю дзіцінія.
Анбліз з неба ўсім даюшь знаш,
Каб шал паслюп Бога вітаці.
Сама пазуноўчай гухай газдны
Першы пастыры беглі к яскіні.
Кузьма з Дземянім, ірад Хрыстам панам,
Пад самым дахам стаі са страхам.
Першы Мікіта рад Бога віта
При ясыных стаім, кумчуком зінчышу.
Саўжка з Яхімам, сваімі братамі,
Скора прыслепі, зара запелі.
Карусь з Тарасам гудзелі басам,
Бутримка з Кантам пішчаны дышкантам,
Дзямік з Даніком заграпі міза.
Бермыс з Пратесам смыялі лесам,
Міхайла долам смыялі з Антонам,
Грыс з Малавінам гнілі раблею.
Раман з Нінатам, са сваімі братамі,
Плыні тулою Эўфрат ракою.
Яромка з Косымісім біш першымі госьціні,
Сядзеў у кутчыку на палаточку.
Ціртуху ніхуя, музыкі слухаў.
Назар з Карною прад храмію
Цераз канікаў паклалі кладзку
Рунів душону з разной ступеню.
Аўзілі падоўні прынёс асюлі,
Гаўральца ў венчу бычані сечу.
Зьвечна падады усе Іваны
Рубіны міасточах цераў паточак.
У той час рабікі ніцілі рагі,
Усе па плаціні дали Уладзімы.
Ярмей з Гапонам вады з прылонамі.
Енас з Юргасам з пучычай Літвіні
Нісыні Христові з салам башціні.
Хімка з Агапікай, дзве маладзіні,

за быць перапісаны туды зь беларускіх каніч-
кі, друкарнане ў Польшчы ў канцы XVIII в.; гэ-
та значыць якраз у часе, што ў беларускай лі-
таратуре мae назоў «Пойнага заняпаду».
(Нар. «Крыніч», № 4, 1923 г., б. 35).

У дар Хрысту далі дзэль галавіцім.
Астас з Макрэмі, траўні Нуправім
Ціагі барана да Хрыста пана.
Піні з Макарамі з свойскімі дарамі,
З віні радзімі, імі любімі,
Два хлебы ўзлі Богу пададі.
Малады І стары усе пекары
Разам з аречы насыні калачы.
Знажарка Дося смыякла паросы,
Пакуль Альсіна, сама ўсё зъела.
З разлазібы оны чарніны паклоны
Ныне алажціні Богу бажыці.
І мы, чарнікі, у чарнікі
Абуйца ногі з радзімі многі.
Вы небакаты, малы хлапчата,
Сынишайдзе к Богу ў стайні убогу.
Кунішари з фурта на дроме кутра,
Краўцы прасташыні скраўкі хаваці:
Сам Бог работу рачыць вам даші.
Кавалі гвоздзі драбене з колу,
Абійні туло так шону.
Гантары гонтаў і лат дадаіце,
Сталары дзіверы хуткі гатуціні.
А вы, смыясары, іх прырахтуйце.
Усе цынцішы, куніна з малірь,
Да тае шопы робіце аўтары.
Шыкіры блоніны за шопы оны,
Папрыпраўляйце, чысьць Богу дайце.
А вы, стальмажі, робіце лекткі
Для працевчага Бога Уладзімі.
А вы, музыкі, скріпкі вазімце
І Бога Спаса разнесліце.
Рымары узлы і хамуціні
Прывезілы ў дары Божыя дзяціні.
Вільможы паны, Грэкі, Рымляні
Чесна ўхадзілі, дары лажмы.
Дай-жа, з Божа, ўсім Цібэ знані
І на нібёсах блізь Цібе стаі.

— 12 —

Унію, а разам з ёю і нас, розныі няпростойны-
мі мінношкіні і образлівымі словамі, бо якай з
гэтага карысць і каму? Лепші выказашы пази-
тыкаю праца на карысць Беларускага Наро-
ду, хоць ў гэтай ступені, як уніцікія сываты,
бо час і abstavіны сέньня гэтага вымагаюць ях
усях больш, як калі.

а. Леў Гарошко.

Агляд сучаснага паложання Праваслаўнага Царквы

УКРАЇНА.

У галоўных рысах сучаснае разлігінае палож-
жанне ў Савецкай Украіне мае чым розніцу ад
Беларусі, хіба толькі тым, што ў Кіеве ёсьць Эк-
зарх Маскоўскага патрыярхія для Украіны. Сав-
ецкі Эзарх ёсьць мітраполіт Іван (Соколов). У
1947 годзе для асвячэння лукаўскага архієпі-
скага місіонера ў Кіеве Духоўную Сэмінарью — мae ўсёго 11 вуч-
ніку. Усе ўніяцкія Цэрквы зліквідаваны, грэка-като-
лічскі епіскапат увянчаны, а на яго месцы пасы-
львячаны новы прадстаўлічы савецкі епі-
скап.

На эміграцыі Праваслаўнай Украінскай Царкве
вельмі разраблены. Управа Праваслаўнай Аўта-
кефальнае Царквы на чале з мітраполітам
зінайходзіць у Ніжечыні і аўтэнтычнае 12 епар-
хай, але якщо да сёньня асташко асобіні міт-
раполіт і арх. Паладзі.

У Амерыцыкі як Успініласць вышэй, ёсць
сіла незалежнай Украінскай Царкви.

Міма старымі, навізань лялітую луч-
насць з ішынні царквамі, пакуль што, спада-
ваних выніку не аспінані, хоць Візантыйскі пат-
рыярх Григоры VII признай Украінскую Аўта-
кефальную Царкву ішэць у 1924 г., але чамусяц
на тэа ні вельмі зінчышу ўлагу.

ФІЛІПІНДЫЯ.

На чале Філіпіндзкай Аўтакефальнае Царквы
ад даўжыніца часу і да сёньня стаіць арх. Герман (Азев). Спрабы Маскоўскага патрыярхія,
далучыць не сіяе, пакуль што скончыліся пі-
чым, далучыць тохыя расейскія прыходы ў Гэль-
сінках і дзізі манастыры.

Філіпіндзкая Прав. Царква трымаеши но-
вага календара, мае голенае духавенства і т. п.

ФРАНЦІЯ.

Па колькасці незалежных праваслаўных
Царквеў Францыя на ўступе Амерыцы. Частыя
змены ў архемантікі і замінкінансы у сабе
некаторых Ціцікай значна абцяжлюць іх да-
кладнае разрозненне.

1) Эзархат Усадленскага патрыярхія для Зах.
Эўропскіх Прав. Царквеў — пасыль сімерці
мітрап. Еўлогія сёньня Эзархам зінчыліца міт-
раполітам Тихонікінам. Маенша кіль 65 пры-
ходаў.

2) Эзархат Маскоўскага патрыярхія для Зах.
Эўропы — Эзархам назначаны мітрап. Серафім (Лук'янав), да помачы прысланы з Масквы арх.
Фотій. Націлічвацца 11 прыходаў ува ўсёй Фран-
цыї.

— 13 —

3) Расейскі Зарубежны Архірэйскі Кынод-
мая так-жа святое прадставіцілікі на Партыі (Ма-
зев) еп. Нафанаіл. У Францыі мae падыгае 11
прыходаў, да таго иму падыгае расейскі эмі-
грацыя (частковая) ў Балгарыі і Англіі.

4) Французская Праваслаўная Царква мae
два прыходы і хіліца ў бок Маскоўскага Патри-
архіяту.

5) Грэцкая Праваслаўная Царква мae сае
приходы ў бомлькі скupінчын грэкае эмігра-
цыі, півтары ў бомлькіх гандльных гарадох.

6) Украінская Аўтакефальная Прав. Цар-
кva мae зарганізаваны прыходы у Парижы. Пасыль
вядзе ў Канаду еп. Міціслава чакаша яго на-
ступнік арх. Аляксандэр.

ЧЭХАСЛАВАКІЯ.

Нештатнай Часкай Прав. Царкве, якая ра-
ней залежала ад Сэфской Патрыярхату ў змен-
еніях астравінках ад трапезні 1946 г. падыгае Мас-
коўскому патрыярху. Цінер ёсць кіруе прысланы
з Масквы арх. Елевферій, нагароджаны за сваю
працу ў Ростаўскай спархі мэдэлём «За доблест-
ны труда».

ЭСТОНІЯ.

Аўтакефальная Эстонская Царква за карот-
кі час святое існаванія была ліквідаваны 2 разы
Царквеў Аўтакефальнае Царквы за 1941-1945 г. апошні раз 30-Лі-
1941 г. і апошні раз 6-III-1945 г., але пасыль часу
практычна зліквідавалася зусім, бо сам арх. Па-
ла Талінскі памер у 1946 г. кінер яго пасад за-
ніў новымыслячаны ў Ленінградзе еп. Ізайдар.

ЮГАСЛАВІЯ.

Въ некалькі разеўных аўтакефальнах Царк-
веў на абицары сучаснай Югаславіі была ліквідаваны 2 разы
Царквеў Патрыярхат. Першы раз 30-Лі-
1941 г. і апошні раз 6-III-1945 г., але пасыль часу
практычна зліквідавалася зусім, бо сам арх. Па-
ла Талінскі памер у 1946 г. кінер яго пасад за-
ніў новымыслячаны ў Ленінградзе еп. Ізайдар.

Пад рэжымам мірі, Тіто Сорбская Прав.
Царква панесла пакаранія страты, але пакуль
што трохмільонная маса сваіх пазыўні. Нядзілна
улада зрабіла спробу разбізьці гэтую Царкву. З
гэтага мэтану заснаваны «Абіцінні сэбеска — пас-
трасці патрыярхата» з асекам у Белградзе. Вер-
біці мае 5, 5 мільйн. Патрыярхы прасад сёньня
займае патрыярх Георгій.

Пад рэжымам мірі, Тіто Сорбская Прав.
Царква панесла пакаранія страты, але пакуль
што трохмільонная маса сваіх пазыўні. Нядзілна
улада зрабіла спробу разбізьці гэтую Царкву. З
гэтага мэтану заснаваны «Абіцінні сэбеска — пас-
трасці патрыярхата» з асекам у Белградзе. Вер-
біці мае 5, 5 мільйн. Патрыярхы прасад сёньня
займае патрыярх Георгій.

Пад рэжымам мірі, Тіто Сорбская Прав.
Царква панесла пакаранія страты, але пакуль
што трохмільонная маса сваіх пазыўні. Нядзілна
улада зрабіла спробу разбізьці гэтую Царкву. З
гэтага мэтану заснаваны «Абіцінні сэбеска — пас-
трасці патрыярхата» з асекам у Белградзе. Вер-
біці мае 5, 5 мільйн. Патрыярхы прасад сёньня
займае патрыярх Георгій.

Расейская праваслаўная эміграцыя на аби-

ры Югаславіі падлігае Маскоўскаму патрыярху, і ад яго імені упраўляеща еп. Уладзімірам.

Аб некаторых Царквях ў гэтым агдзедзе сказана великая агульна тау, што або імя ма-

чымасць азначыць іх стану дакладней ў сучасны момант, або таму, што імя адвансійных дахах. Аднак і гэта галіду давой, каб ясна пачавчы, у якім стане знайходзіцца сініны Праваслаўная Царкві.

Р а с т в о

На беспрасністым нашым бездарожжы нічніак абылася з пад жаночнай леры, сям'ю дружнай пры Святой Вячэры згладзен лом свой — сумны і прыгожы.

Памінучу лункі па Дзвіні, па Сохы, па Нёне — ўсюю — праз пашеак шэршы:
— Настана радасцы — стукаўчынца ў дзвін-

ры разліўся, людзі, Эблыца ванч, Сым Божы! Слапіты зирокам лятуценіи нашы, п'ем слыслы мукаў ёз недзелітай чашы. Святыя шукаем — не знайшы нічога.

О, дзеж вы, дзеж вы, што цішер ні з наві? На кручах състуле не спачым снай, Статкай разам прымісьце Дня Святыя. 1947.

Алесь Салавей.

Адзін Бог у Трох Асобах

Адночы францускі сляттар а, Дэягракі мей у Парыжу лыскуснайу канфінінцыю аб най-святыннай Троіцы. Паслын камфармінцы азін з слухаючо просьце слова і кажа:

— Вам, ойча, гаварыць, што ёсьць тры Божыя асобы і што кожны з іх ёсьць Богам. Вось жа ўжо здзіл з першай кліпсай пачаткава школам ведзе добра, што адзін, да адзін, да янич раз адзін будзе разым, а не адзін. То-же ў ваконе ложае ёсьць найвызялчайшая суперечкасць.

— Хіба вы, пакажамі спалар, азказаў сывітар, ии скончылі настава першага аздыледзу пачатковай школы і не ведае ёз існаваны артычнага здзяйненія множынамі, паводле якога ад-

зім паміножыць прац адзін і янич раз прац адзін будзе адзін. Я якраз иножаў, а не даваў.

— Чаму браны адзін? спрабаў супрацівіцца пад агульным съмеху залі апанент. Вольнем напіралася 10, дык 10 паміножыць на 10 і янич раз на 10 будзе 1000, а не 10.

— Пакажамі спалар, съмель адказаў сляттар, я вызнаў казаў, што Бог ёсьць адзін, але Ен большы за ўсіх лік, Ен ёсьць бесканечны, а бесканечнасць паміножыць прац бесканечнасць і янич прац бесканечнасць яшоў такі будзе бес-канацінчысць.

На гэта залі выбухла гучнымі съмехамі і бурными поплескамі, а злыншы апанент, пачына-нёсцца з сораму, схаваўся ў грамадзе.

Х Р О Н И К А

АДРАМАНТАВАНІЯ СВЯТЫНЯ.

БКУніціл Маскоўскія Патрыярхі ў №р. 9 замяшчае картотку засцемку Віленскай Святын-Духаўскага архімандріта Іоана, што «12-га жніўня т.г. закончылі рамонт царкви Віленскага Святога Духаўскага першакласнага мужчынскага манастыра, спланені неміямі, а сініны ў ім адкрыты прафілююць у вадоры съвітні мношы съвітні віленскіх муніципаў Антоніа, Івана і Еустифія. Рамонт манастырскіх царквей, іхнані і складак першікаў і ахвяры съвітнішага Патрыярхі Маскоўскага і ўсіх Русі Альксія».

Віленскія сучасны Маскоўскі патрыярх: адбывае падарожжы ўна ўсе канцы съмеху на са-

млінне, раздае благаты падарункі ўсім сімі га-сімі, да съміліні і на рамонт можа янич дзень адвансійныя сумы.

НОВАЯ ХВАЛЯ ВЫВАЗАУ.

Асобы, якія былі навязалі лістоўчную луч-насць з бальшакашчынай, ал некаторага часу на мацьці нікага адказу на све лісты. Гэта высынья-енца ты, што на бальшакашчынне беларускі народ апошнім часам перажыў новую хвалю вывазаў усіх падаронкіх у «златнія краі Пойнічы». Бальшыні вывесенінных асуджана на 10 гадоў высы-неніні.

АНГЛІЯ.

Купла Дому.

Купла Беларускага Дому ў Лёндане ажы-ціціўца тады, калі будзе сабрана адвансійная сума па будынку, які-б аланічныя пымогі беларусаў у Лёндане. Каб прысціпінішы гэты момант, видзеніе далейшай зборка аквіярі і складак.

АРГЕНТИНА.

Новая эміграцыя.

У гэтым годзе прыехала ў Аргентыну мік-номіны юнграптамі некалай больш актыўных беларусаў і назіваўшылучынцы з старышынай юнграптамі, ствараючы адназіць беларускую арганізацыю, якай да 1932 г. да вайны існавала ў Розарый.

ВІННЕЗУЭЛА.

«Каб меді крылья...»

Цікава жыццё на лінграх Д.П., але неад-луманы і незарэгістраваны місес у ізвестлівымі краіны можа быць яшчэ горшы. Ты беларус, які з Аўстрый пішеша ў Віннезуэлу, прыслалі сіямі зімбемі лісты, у якіх апішалі юношынія юношы працы і безнадзеіныя плахіжные дас-лубы гаворыцца: «У Аўстрый яшчэ гора ни-бачычы, яно скапала нас тут, ...каб мы месі крымбы, дык-бы мы прыплылі назад да вас...»

КАНАДА.

Свой часціце.

Прыпыльнай зоне беларускава эміграцыі ў Ка-наду і арганізацыйныя старанні ісцюючая па-наер. Ужо пароблены старанні для выдачі сія-гога часцісу. Усім беларусам у Канадзе варта для ўзаемнасці карысці з вывітраша на адрас:

Akula Kastus, c/o Andrej Ponieški, R. R.
2. Oshawa. Ont.

БДЛЫЯ.

Старанні ад утварэнні Цэнтрагр.

Дня 3-1-48 сакратар Генэральнай Рады Саю-зу Беларусаў у Бэльгіі падаў на рукі генэральна-га сакратара Цэнтрагр. Хрысціянскіх Сінільнатаў у Бэльгіі меморандум з просьбай ўтварэнні Беларускага Сінільната Цэнтру для беларускіх работніків у Бэльгіі з аседкам у Ліежы.

Заклік.

Сінільнат Беларускі Работнікі у Бэльгіі янич раз звыраўчыў з аскікамі да беларускіх ра-ботнікіў у Бэльгіі, каб гуртаваці ў рэгіёне Сінільната для абароны сваіх грамадзаніків і нацыяналь-ных правоў. Уса ўсіх спраўах сінільната звыра-тва на адрас:

Centrale Syndicale des Travailleurs Bielo-ruisiens en Belgique, 29, rue St-Gilles, Liège, Lіёг.

НЯМЧЕЧЧЫНА.

Маліта за Бальшакашчыну.

Як ужо паведамлялася ў папярэдніх нумерах нашага часцісу, у некаторых беларускіх ля-гірах нарад пасыль «Тысяч маліта за Беларус» адбываліся ўрачыстасць бағаслужыны ў гэтым-же намеру. 27-11 у Остэргофене ў католіцкай і пратэстанцкай сінільнатах, 28-11 у Вільнішшынгэр-форфе ў католіцкай сінільні. Далі католікоў Службы Божых апраўляў а. Маскалік, а для пратэстан-цінскіх яў. праф. Сынілан. І пратэстантамі і като-лікі беларусы ўзляжнічалі на ўсіх бағаслужы-ніх: сьвятыя так-же былі прысунуты ўзлеміна Розарый.

Змены адрасу.

Беларускі Тэатральны Студмія, з прычыны недагодных умоваў зучбы, перенеслася з лінгру Міхэльсдорф у Остэргофскі лінгру.

Перавыбары каманданта і рады.

У беларускіх лінграх Міхэльсдорф адбыліся перавыбары каманданта і радын лінграў.

Суд над склутамі.

На абвінавачні сучасных кіраўнікіў лінгра-ру Міхэльсдорф, адымавыя перед амерыканскімі судамі працэс над склутамі. Длакшчы заступніцтву беларускага грамадзянства склуты змаглі абараніць свой беларускі і склуткі гонар.

Запісі на прану.

У Зах. Німеччыне на ўсіх лінграх Д. П. адбы-ваюцца запісі на прану ў Англіі і Канаду бесь-меіных мужчын і жанчын. Шмат запісалася на вы-езд з Англіі.

Новы постуств.

Ведаючы настэр нашага сялянства, якое без сябе нібы не можа жыць на бяздзеяйнасці, розныя адміністрацыйныя тэстаўры засядаюць гэта для саіх мэтаў. Ня-злічна быў вывізіў ў лінграх зарубежныя правас-лаўныя сінільната, што запісіваю ахвотнікі на калé-

нії ў Аргентине зь великої дагодини ўмовамі. Аквотнікай знайшлася шмат; люді плацілі на записе па 80 марків ена далатут із радасію чакалі выезду. Каліж перапісі была скончана, аргентинскі агент аказаўся савешкім "справаслужным агентам" і зынк разам з сілікамі і гранімі.

Выдатны юблей.

Шматваслужаны беларускі кампазитар М. Равенскі ў 1947 г. ахвозду 35-ын ўгідкі свае творчае працы над беларускаю песняю. З тэтэ нагомы пучніч'ская моладзь адна з лягерных беларускіх тімавізій нападзіла васлужаному юбіліту Урачустую атавію, пачас якое паважнага кампазитара асыпала кветкамі.

М. Равенскі сваю працу зрабіў паважны ўклад у скарбніцу беларускую песні, даокы шмат аргылічных кампазіцій і гарманізуючы народныя і рабігічныя мелодыі.

Жадаем ластойнаму юбліянту, каб Бог захаваў іго і ўспамагаў у творчай працы на даўжэйшыя годы.

ФРАНЦЫЯ.

Супольная Куця.

Эгодна з традыцыяю папрадніх гадоў невядомая беларуская калёнія ў Парыжу спакала Народжаныя Хрыста супольнаю Куцёю, якую сілата нападзіла ў памешканні Хрысьціянскага Сыноду. За супольным сталом, як адна сям'я, сядзел жыхары з розных куткуў Беларусі.

П О Ш Й К I:

Гэлян Каустась шукас Кішку Міхала і яго брата за вёскі Вілікія Палаўкачы, Случчына, якія выехали ў Амерыку перад вайною 1914 г. Пісаць на адрис:

Mr. Helin Constantin, Baraquement L. M. A. Aulnoye (Nord). France.

Буйвалу Рыгора, які да 1945 г. быў у Німеччыне і дзідзьку Сымона Конана, які перад вайною выехаў у Амерыку, шукас Буйвала Янка. Пісаць на адрис:

Mr. Bujvilo Jean, Ferme du Guichet à Vert-le-Grand (S. et O.). France.

Перэсько Уладзімір Аргентыны шукас спаіх спаякоў. Пісаць:

Pieresco Wladimiro, Cadete c. Largula 1021, Buenos-Aires. Argentine.

Філіповіч Мікалай з Паўні. Амэрыйкі шукас братоў Уладзіміра і Зўсія Філіповіч з Віленіччыны, якія апошня працавалі ў Німеччыне. Хто аб іх что зведае, просьце пісаць на адрис: Filipowich M., 41 Whitehead Ave, South River. N. J. — U.S.A.

Матку Татур Вікторію і брата Татур Рамана, шукас Татур Альберта.

Кучура Мікалай з в. Залесіска Жыроропіцае вол. Слонімшчына, шукас спаякоў і знаймы.

Врублеўскі Міхал, з вёскі Слабоўшчына, Пастаўскага павету, шукас жонку Геновіфу і дзяцей: Бацлава, Станіслава і Ядвігі. Пісаць на падакты.

Яцыму Івану с. Сыцімана з в. Курчына, выехавшага перад вайною ў Францыю шукаюць: сёстры Аня і Вероніка, і знаймы Будлька Эльвард. Пісаць на адрис радакты.

П А Д П І С К А НА 1948 Г.

Радактыя часопісу падае да ведама ўсіх чытачоў, што прымаеца падліска на 1948 г. Умовы падліскі наступныя:

У Францыі асобны нумар — 30 фр. — на год 300 фр.

У Амэрыйкі асобны нумар — 0,25 \$ — на год 2,5 \$.

У Бельгіі асобны нумар — 10 фр. б. — на год 100 фр. б.

У Англіі асобны нумар — 1 шыл. — на год 10 шыл.

У Німеччыне асобны нумар 3 МР. — на год 30 МР.

Хто прыдае б падлішчыну на год атрымае часопіс gratis. У сіправе падліскі у Францыі і Амэрыйкі звязратацца на адрис радакты, у Англіі да Беларускага Душпастырства ў Лёндане, у Німеччыне да Беларускага Душпастырства ў Гослары.

З Ъ М Е С Т.

a. Лазар — Новасі пакаленіне	1
a. Леў — Бог Айцец	2
С. Г. — Сучасны крызис	4
а. Ч. С. — Хрысьціянства і марксізм	6
а. Л. Гарошина — Нажумірчая ідэя	8
Старабеларуская калядка	12
Агляд сучаснага палож. Прав. Царквы	13
А. Салавей — Раство	14
Адзін Бог у трох асобах	14
Хроніка	15
Пошукі	16